

Het Parool, november 2013

De dood slaat zeldzaam zachte vleugels uit bij Fauré

Eén van de allermooiste requiems - en er zijn er veel, ongelooflijk veel gecomponeerd - is dat van Gabriel Fauré. Hij schreef het stuk zonder concrete aanleiding of opdracht naar eigen zeggen voor zijn plezier, maar wie weet toch met een troostrijk beeld van de dood voor ogen.

De dood slaat zeldzaam zachte vleugels uit in dit *Requiem*, dat door de omfloerste toon van altviolen wordt gedomineerd - de gewone violen spelen meer dan de helft van het stuk niet mee. In het *Sanctus* en in het afsluitende *In paradisum* licht het eeuwige leven eerder op als de eeuwig met alles verzoende rust - die het natuurlijk ook is - dan als het sentimentele bidprentje dat veel vvan de negtentiende-eeuwse tijdgenoten van Fauré voor ogen zullen hebben gehad.

Dirigent Philippe Herreweghe heeft een geweldige affiniteit met dit soort genuanceerde, onopgesmukte verklankingen van religieus bevlogen gedachten, waarin nuance en ingetogen emotie het winnen van pracht en praal en zwaar aangezette krokodillentranen. Hij heeft bovendien zelf de ensembles opgezet waarmee hij dat kan realiseren. Zowel de zangers van het Collegium Vocale Gent - dat Herreweghe zelf veertig jaar geleden begon - als de instrumentalisten van zijn Orchestre des Champs-Élysées musiceerden gisteravond alsof er geen afstand bestond tussen het moment dat Fauré in 1898 het stuk voltooide en vandaag. Het komt zelden voor dat een lang vervlogen verleden zo warm en levend tot klinken komt.

Roeland Hazendonk